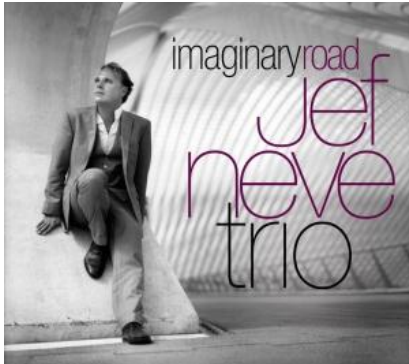

Jef Neve Trio Imaginary Road

Universal Records

Ruben Samama, nieuw aan de bas bij het Jef Neve Trio, is niet enkel een begenadigd muzikant. Ook geluid weet hij met inventieve methodes en effecten in aparte vormen te kneden. Hem in huis halen blijkt dan ook een meesterzet voor pianist Jef Neve, wiens vijfde trioplaat 'Imaginary Road' glanst door een ongemeen spannende sound.

Aan de verdienste van Piet Verbist valt geen afbreuk te doen. Hij bouwde het Jef Neve Trio mee uit tot een jazzcombo van wereldklasse, dat de bakens van zijn eigen geluid en kunnen verschoof bij elke nieuwe plaat. Samama is echter een klaskamp die met zijn schitterende klank nog meer bijdraagt tot een volle groepssound. Dat hoor je meteen op *The Space We Need*, waar hij vakkundig de leegtes in het klankplaatje opvult, terwijl hij slalomt tussen de knap opgebouwde lijnen van Neve en de dubbele drumpartij van Teun Verbruggen. De compositie heeft raakvlakken met het werk van de vorig jaar overleden Esbjorn Svensson. Die invloed zet zich echter niet door. De overige composities zijn divers qua toon, melodie en uitvoering.

Sporen van Neve's klassieke scholing zijn bijvoorbeeld te horen in het thema van *Colours And Shades*. Om de paar maten worden met succes nieuwe elementen geïntroduceerd, waardoor het doet denken aan oudere, ambitieuze stukken als *Nothing But A Casablanca Turtle Slideshow Dinner*. *Colours And Shades* kent echter een betere balans en is subtieler.

Op 'For All We Know', zijn plaat met José James, bewees Neve eerder dit jaar nog ook het balladewerk meester te zijn. Op 'Imaginary Road' levert hij opnieuw aardige ballads af met *Little Piece For Justin* en het door fluiterelektronica ingeleide *Sofia*.

Op *Saying Goodbye On A Small Old Ugly White Piano* benadert het Trio zelfs de sfeer van Bill Evans' Village Vanguard-concerten (1961). En het is misschien een akelige gedachte, maar met Samama heeft Neve nu zijn eigen Scott LaFaro in huis. LaFaro was Evans' alom geprezen (en veel te vroeg overleden) bassist. Samama beschikt over dezelfde jeugdige diepgang.

Samama was trouwens bepalend voor wat Neve zelf het cement van de plaat noemt, niet alleen binnen maar ook tussen de composities. Voor onder andere *Vibe*, *Atlas* en *From The Very Deep* creëerde hij een reeks ondefinieerbare, etherische sounds. En die aanpak werkt. Als geen andere plaat van het Jef Neve Trio is 'Imaginary Road' een echte eenheid.

She Came From The East en *Atlas* vormen samen de abstracte kern van het album. Meteen daarna speelt Neve weer voor het volk op *For The People*, een nummer waarvoor *A Waterfall Never Comes Alone* (van 'Soul In A Picture') een blauwdruk lijkt. Neves gedreven solo – wie goed luistert, hoort hem meeneuriën – en het stuijterende ritme maken van *For The People* een goedgeplaatst hoogtepunt.

Kortom, 'Imaginary Road' is een gedroomd sluitstuk voor Neve's wonderjaar 2010. De deuren van het jazzpantheon staan op een kier. De tijd lijkt rijp om binnen te gaan.

Jef Neve gaat uitgebreid op tournee met deze plaat. Alle tourdata vind je [hieronder](#).